

היא סיבה ראשונה שבא המסית לעולם, ואחר כך החזיקו אותו האנשים בעגל, ועדיין לא נטהרנו, ולפעמים פגום ולפעמים מלא.

[והוסיף שם] ברגלים רוקד שלוש פעמים, ואומר, כשם שאני רוקד כו'. וקבלתי ממורי הגאון החסיד מהר"ע ז"ל, ליזהר במאוד כשרוקד שלא יכרע ברכיו לרקוד, כי אז היה נראה חס ושלום כאילו היה כורע נגד הלבנה, אלא יסמוך על אצבעות רגליו וירקוד.

ויש להביא ראיה לדברי מורי זלה"ה, דאיתא בפרק הרואה (ברכות נ"ט א') אמר ר' אלכסנדר אמר ריב"ל, הרואה את הקשת בענן צריך שיפול על פניו, שנאמר, כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו', ואראה ואפול על פני, לייטי עלה במערבא משום דמחזי כמאן דסגיד לקשתא, אבל ברוכי ודאי מברך, עכ"ל.

ולמבואר נראה דזוהי הסיבה שנשים אינן אומרות, כי לא הן מופקדות ושולטות על הטבע, אלא הגברים הדיינים וחכמי ישראל. וכמו"כ זוהי הסיבה שאנו רוקדים כמבואר, שהוא בכדי להראות שהריקוד מצד עצמו אינו מעלה ומוריד מהשליטה של ישראל על הלבנה, ואעפ"כ הם הפועלים ושולטים עליה, כך ישלטו ישראל על האויבים.

וא"כ מה שישראל לומדים תורה אינו מפריעה לאומות העולם, וביותר, הרי הציע להם הקב"ה את התורה והם סרבו לקבלה. [הגם שבמצואות גם אם אדם שאיננו רוצה טובה מחמת יצרו, אולם מקנא בזה שיכול רוצה וקיבל ושונא אותו מחמת קנאותו]. אלא רק מה שישראל קיבלו את הבעלות על התורה וממילא את הבעלות על הטבע, זאת אינם יכולים לסבול, ולכן מאז שקיבלנו את הבעלות על התורה והטבע, שונאים אותנו אומות העולם וזוממים עלינו רק רע כל היום.

ומכיון דעסקינן דירדה שנאה לעולם על ישראל מאז סיני, יש בנותן טעם להביא מש"כ בספר דביר קדשו עה"ת שמות על הנאמר **"ותרד בת פרעה לרחץ על היאור"** (שמות ב' ה'), בגמ' מגילה (י"ג ע"א) ובסוטה (י"ב ע"ב) איתא, **"ותרד בת פרעה לרחץ על היאור"** שירדה לרחוץ מגילולי אביה, ופירש רש"י, **שטבלה לשם גירות.**

ואמר הגרי"ד זצ"ל, דלמדו זאת מהנאמר **"ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בוכה ותחמול עליו"**, ואיך שייך חמלה אצל גויים הלא איתא בגמ' יבמות

(ע"ט ע"א), ששלשה סימנים יש באומה זו, רחמנים, ביישנים, וגומלי חסדים. משמע דמידה זו היא רק בישראל, וא"כ מה שייך חמלה אצל בתיה. אלא מכאן שנתגיירה, והלכה ליאור לטבול מגילולי בית אביה.

☆ ☆ ☆

וכבר מטו בבי מדרשא המעשה שהיה עם מרן הגרי"ז זצ"ל, שעלה עם משפחתו לארץ ישראל מוילנא בשנת תש"א, והפליגו באניה מנמל אודיסה דרך טורקיה, ומכיון שנתעכבה האניה יותר מן הזמן שחשבו בתחילה, אזל להם מלאי המזון שברשותם שהכינו צידה לדרך. הרגיש בדבר האחראי על המטבח באניה, וניגש למרן וסיפר לו כי יש בבטן האניה סירים חדשים לגמרי, ויכול הוא לבשל לרב מאכלים מירקות באותם הכלים. שמח מרן מחד ודאג מאידך, וסיפר זאת להגרא"י פינקל זצ"ל שאף הוא היה עמהם באניה זו. שלח מרן הגרי"ז זצ"ל את הרה"ג ר' שמחה קפלן זצ"ל, שילך עם אותו האחראי, ויבעיר את האש בכדי שלא יהיה בישולו בישול נכרי.

בדרך למרתף, פנה האחראי לר' שמחה ואמר לו, נראה שנשלחת עמדי בכדי להבעיר אש למנוע בישול נכרי, דע לך כי אני יהודי כמותך. חזר ר' שמחה וסיפר זאת למרן הגרי"ז זצ"ל, ושמח הרב שמחה גדולה, וביאר את פשר שמחתו, כיון שעד עתה לא ידעתי מה רוצה ממני אותו האחראי, כי אם כוונתו לגמול עמי חסד זה לא יתכן, מכיון שהגויים מופקעים מחמלה וחסד, ולכן חשב וחדש כל הזמן מה מונח בעזרתו. ועכשיו שנודע כי יהודי הוא, הכל מובן, כי ניחון הוא במידה של ישראל שהם גומלי חסדים. (וכבר אמרו בשם הגר"מ גיפטר זצ"ל, כי אם הנך רואה גוי שעושה חסד, דע לך כי הינו חולה, וצריך הוא ללכת לרופא, כי מידה זו היא סתירה למהותו של הגוי).

☆ ☆ ☆

וכי זה לא נכון

שמעתי מהגר"א פלדמן שליט"א שסיפר, כשלמדתי בישיבתו של הגר"י הוטנר זצ"ל בישיבת רבינו חיים ברלין בארה"ב, הגיע יום אחד יהודי מבוגר לחדרו של ראש הישיבה ושאלו, האם הרב זוכרני. ענה לו הגר"י לאחר עיון מעמיק, לא, אינני זוכר אותך. אמר אותו יהודי, אספר לרב דבר חשוב שאולי